

[*деликат*]

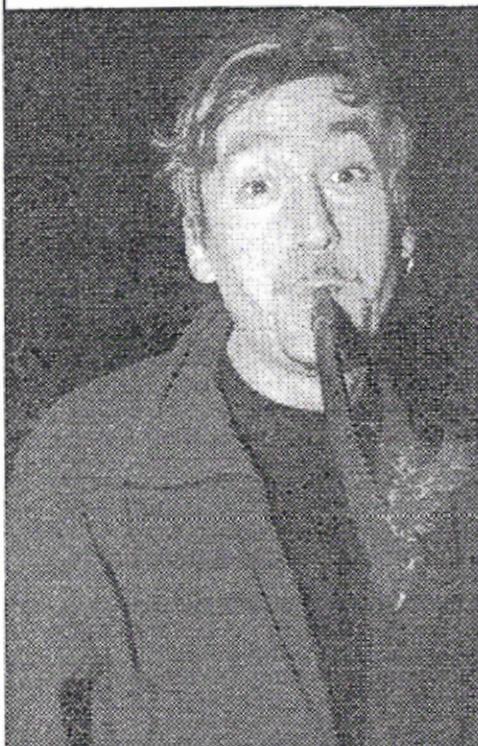
вестник на ЕГ "Пловдив" и четвъртото измерение

брой 5

цена 0.40 лв.

февруари 2002

Любо от ТЕ: "Подпалих си крачолите докато се правех на Майкъл Джексън"

>> НЕ НА МАТУРИТЕ И ПРИЧИННИТЕ КОЦЕТО ШАНКОВ ДА НЕ ГИ ИСКА >> на стр. 2

>> КАКВА Е НАЙ-ДОБРАТА АЛТЕРНАТИВА НА ЧАСОВЕТЕ ПО РЕЛИГИЯ И ТРЯБВА ЛИ ДА ГИ ИМА? Иван Караванов знае отговора >> на стр. 4

>> Г-ца ЛЮБА ПОПОВА ЗА ПУШНЕНОТО В УЧИЛИЩЕ И ЗА... >> на стр. 3

>> НАКЪДЕ ВЪРВИМ И НАКЪДЕ ОТИВАМЕ според Жоро, който ни пише от Германия >> на стр. 4

>> НЯМА ДА ПРАЗНУВАМЕ СВ. ВАЛЕНТИН В УЧИЛИЩЕ, НО ТОВА НЕ НИ ПРЕЧИ ДА СЕ ЗАМИСЛИМ КАКВО Е ЛЮБОВТА >> на стр. 10

"Love is a bird, she needs to fly..."

"...- Извинете, имате ли от онази чистата любов? Сълънка като мед, като росата свежа? Да?! Имате?! В онези малките шишенца?! Прекрасно... Увийте я в утринен ветрец и я сложете в кошничка от слънчеви лъчи. Не, не искам ресто... достатъчна е вашата усмишка. Да, вчера плавах тука пак. Да, плавах и завчера. Напистина, от доста време плавам тук. Да, все същото купувам. Не, не за мен. Имам болен в къщи... общата ми клетка. Не, мисля че се подобрява. Да, всяка сутрин и давам по шишенце от чистата любов. Да, да... ще се оправи скоро, много скоро. Не, не са сълзи това в очите ми. Не, не е мое кучето, което тъжно гледа. Не, не трепери моят глас...."

>> Мариус Муркински ТЪРСИ ИСТОРИЯ ЗА ФИЛМ - МОЖЕ ДА Е ТВОЯТА!!! >> на стр. 6-7

10x to :: **КАММЕКС АД**

В този брой решавме да не правим традиционната анкета, а на нейно място да публикуваме едно писмо на Костадин Шанков, който през последния месец се превърна в медиийна звезда. Причината – задължителните матури – проблем, който засяга не само учениците но и родители и учители. Идеята е за огромно протестно нещастие в края на този месец а на пробната матура през май Което призовава всички 11-класници да предадат празни листове. Ето защо:

Зашо не искам да има матура??!

- 1) Не смятам, че учениците са срещу матурите, а за целесъобразността на съответните зрелостни изпити. Да не се провежда изпит за самия изпит, а да има списък от него.
- 2) За да се проведе подобен изпит е нужно да има дългосрочна програма, по която да бъдем обучавани. Така си и до момента нямам, а и да се „пояси“, не смятам, че може да бъде наречена дългосрочна. Все пак в Германия всеки може да провери на какво ще бъде матурата, какви ще са критериите за оценяване, какви помощници и сборници могат да се потърсят, какът и всичката друга нужна информация.
- 3) Другият въпрос е разглеждането на програмата. Нашият випуск (2003) започна обучението си по един начин, а со завършила по същия друг. В посоките на клас изучавахме Антична литература, а в момента се учат автори като Странски, Хайтое, Лебедиев и Багряна.
- 4) Учебниците за посоката програма излизаха три години след съвършването ѝ.

5) Все още не е ясен броя на матурите. Има много преподъжения, но нищо не е приемто или обнародовано. Самите учители нямат информация по търговия.

6) Получава се физическа и психическа невъзможност за явяването на поне 6 изпита в рамките на 2 месеца.

7) Матурите няма да се признават за канонични-студентски изпити, за да се получават пари от изпитите в съответния университет, а и никой университетски преносавателя няма да се съгласи учител в средно училище да проверица такива изпити.

Призоваваме Ви на пробната матура през май да предадете „празни листове в знак на протест и да вземете участие в нещастието срещу матурите в края на февруари!“

А ето и няколко от писмата, получени на deltate@abv.bg
Отговорите този път са на Минков...

taka da se
kaje "Zajchetata". Vests
ika vi e
STRATHOTEN!!! Proch
etoh go ot korica do
korica! Mnogo mi
hresa statiq za tova
kak se e promenilo
izkystvoto za szalenie
ne moga da citiram
tochno
zaglavieto j. Osobeno
vpechatlenie mi
naprav i poslednata
statiq. Mnogo mi se
iska da buda'vasha
posledovatelka'. Ohich
am da pisha a i da se
rovq iz Internet.
Priyatno mi beshe no
sega trqbva da
svurshvam, zashtoto i
vremeto mi e kum kraq
si, a i da ne zabravqme
che e petuk, malko da
se po zabavqfame. che
skoro shte dojde i
ponedelnik!!!
Yours, Monika!!!

Добре дошли в
отбора.. и добре че
поне ти си наясно с
дните от седмицата.

Abe iskam da si kupq
vestnika am zashito ne
moga da go namerq
nikade! Bihte li mi
kazali s koi trqbva da
se svarja i koga i kude
moga da go namera? V
momenta
sam Parva smqna...:))
GLED.YTE SI NA
KEF!!! :) ARE BYE I
SPECIALNI
POZDRAVI NA SI4KJ
KOITO SE TRUDQI
NAD TOVA QKO!
VESTNI4E...MAKARI

deltate@abv.bg е на разположение 24 часа в деновощието за вашите мнения, препоръки и критични забележки. Вие сте...

NOKOLKO
STRANCI!
VELI(BLADE)
Assenovgrad!
От портиера, Вели,
от портиера!

Zdraveite,
ribe vi edno momi-te
ot osmite klasove. Broi
4 za dekemvri e
1-viq, koito mi popada
v ra-i-kite, no mislq te
e mnogo spolu4liv. Ala
spored moeto skromno
mnenie trqbva da se
vmesti malko pove-te
informatziq za musika
i internet, vse pak tova
e za u-tenitze i mnogo
ot tqh se valnuvat ot
tezi
temi. Dori tuk moga da
predloja sobstvenata si
potreb, makar te ot
men osven informatziq
za metal novini, edva li
moje da se izkop-4i
nebto drugo.
interesuvam se i ot
komputri, ala
kolko razbiram ot tova
ve-te e drug
vapros!!! Ami tova e
i ..ao za sega
Nightmare_lady

Е, за музика сме
писали и за
изкуство даже. АЛА
вместо за интернет
има пешичко за
Бил Гейтс ☺

om : Ivan Igrachev
igrachev@yahoo.co
m -
относно :
ZDRAVEITE
VESNIKARI
III EKIP.
Spetsialno zdrasti na
Kiro, Doktora i
Minkov, shoto tqh gi
poznavam po lichno.

Reshih da vi drasna
nqkolko reda.
Vestniceto mi
dopadna i iova e fakt,
istinata e, che go
pravite dobre. Gotino
stava kato go spisvate
s merak i kato
razbirate ot tova!
Moite lichni, skreni
pozdravleniq na tzelq
ekip po sluchai
CH.R.D.-to. Da se
spravqte taka dobre
oshte dalgi godini.

Ne che sam golqm
vestnik spetz, no reshish
da vi naprovq i malko
konstruktivna kritika.
Tq e vinagi polezna.
Parvoto neshito e, che
sgkash materialite ne
sa dostatachno parliv. Tova e nashiqt vestnik
i trqbva da si lichi, che
ne sme dovolni! Nali
vse pak, e taka! Imi
neshta, makar i
zlobodnevni, koito ni
dragnqt vsichki i
moeto skromno mnenie
e, che te imat mqsto
vav vestnika na EG
"PLOUDII". NEKA
ZNAQT, CHE NE
SME OT ZZE!

Toro ide rech za
muzikata. Razbiram,
che Faicheto e cool
ama edno 40% ot
richovete v dvora ne
im puka dali pisheite za
nego ili za Kondio. Ne
me razbirate
pogreshno, no tova e
istinata! Mozhete da
popravitenedorazumen
ieto oshte v
sledvashti broi s
material za nqkoi drug
pizh ot drug stil
CHAO OT MEN!!!

10x за писмото,
Банка. И ти още
дълги години все
такава
конструтивна
критика да ни
правиш...

Г-ца Люба Попова: “Бъдете деликатни!”

Зам. Директорът смята, че пълнолетните ученици могат да пушат в училище стига да не пречат на останалите

Не успя да се вмести в претосарения график на Люба Попова и да направи това интервю в момент, в който бяхме без парно и дневници. Как изглежда ЕГ "Пловдив" през погледа на едни от символите му, какви иска да са учениците и какво иска да се промени в българското училище – четете в следващите редове.

Ива: Литературата ли ви беше любимият предмет в училище?

Г-ца Попова: Да. И тя най-много ми вървеше.

С какво бихте се занимавали, ако не бяхте избрали учителската професия?

С дизайн.

Като ученичка имали ли сте неизвинени отсъствия, някакви провинения, наложени наказания?

Честно? Провинения и наложени наказания – не, но неизвинени отсъствия – до един определен максимум.

Успявате ли винаги правилно да оценявате учениците си?

Като учител мислех, че се случвало и ми се струваше, че това е неизбежно. Колкото и да искаш да бъдеш максимално обективен, на практика е невъзможно. Погледайки назад, стигам до извода, че съм имала такива случаи. Защастие малко, но това е неизбежния риск при професията.

Справедлива ли сте в наказанията?

Не се беспокоя, че наказвам несправедливо. Не е приятно да наказваш и да понасяш наказание. Поне за сега нямам усещането, че съм била несправедлива.

Как оценявате нашия випуск?

Всеки випуск си има облик. Естествено е да бъде по-различен от тези, които завършиха. Амбиции, умни, с чувство за справедливост – качества като тези на всеки друг випуск, който е завършвал.

Какво бихте искали да се промени в сегашните ученици?

Е, всичко е в съзвучие и отзук на времето, така че то не може да бъде по-различно. И да искаш да се промени значи да налагам утопия или да извършвам вмешателство в избора на поведение. В крайна сметка той си е лично право. Но бих искала да проявявате по-голяма деликатност.

Спрямо кого?

Спримо вас съмите. При нас отношенията също трябва да почиват на една по-деликатна основа. Защото ние сме две страни, които много лесно могат да се сблъскат.

Едната – с нещата, които иска, а другата с нещата, които отстоява. Би било прекрасно, ако няма удар, няма сблъсък. **В какъв смисъл да сме по-деликатни помежду си?**

Да се избяга всяка каква безцеремонност, да се предотвратява някаква наранимост, която може да дойде от едни вече неравностойни положения.

Искате ли да се промени нещо в училище?

Почти всичко (смее се). Всичко искаш да се промени в училище. Говоря за българското училище. И в нашето училище искаш да се променят много неща, които обаче не зависят от нашето желание, правомощия и усилия. Сега работим много трудно. Нямаме желание да идваме и още в началото на работния ден да започваме с усещането за горчивина, за незаслужени отежнения, които трябва да поемаме – нямаме парно, нямаме дневници. Има един безпорядък, на който ние ставаме жертва, а всъщност искаш взаимодействията и взаимоотношенията ни да бъдат уредени. Искам да бъдат други класните стаи,

да има външни щори, климатици, канапета, фоайета

и много други неща. В това отношение не харесвам бедното, тъжно, с излишна натовареност училище, което се страхувам, че вече започва да действа отблъскващо. Искам да бъде привлекателно, уютно, приятно и полезно, а не травмиращо.

Каква е причината за въвеждането на по-строги мерки в училище – проверки на дневници, отсъствия...

Не.

Смятам, че когато има ред има и справедливост.

Редът, за мен, е справедливост. Работим без дневници – значи сме нелегитимни. Нормално е да бъдем с по-изострено внимание към листчетата, които сами си направихме и които с усилие наричаме дневници. А това е обвързваща документация – много опасна, когато е незаконна, а тя е незаконна, докато не дойдат дневниците.

Това ли е единствената причина?

Има много причини! Причина са и масовите отсъствия. Ако не се иска обяснение за псевдо-заболяванията, значи се извършва несправедливост към тези, които не са склонни да ги правят. Има една такава мисъл – преди класна или контролна да си седя върху и да се подгответ, пък другите, които са в клас, да му мислят. Това не е почтено, не е справедливо към нас, към колегите, които преподават, към

съучениците, които са в клас. Не бива да има фалш в нашите отношения. Така бих обобщила всичко, което правя и отстоявам. Знаем, че тютюнопушенето е забранено или поне формално е така. **Не смятате ли, че училищният правилник трябва да е по-либерален към пълнолетните ученици?**

Да, искаш да се легитимира за тези, които могат да пушат – навършите, да кажем, някаква възраст и за тях да има определено място. Но пушачът трябва да се съобразява с непушача и обратно. Невъзможно е някой да пушки в двора, независимо дали е ученик, служител или родител. Не може да слезете в медицинския кабинет за преглед и току що да е загасена цигара – няма значение кой го е направил – неприятно е. Смятам, че не бива да се налага забрана на пушачите, те сами трябва да си решат дали да пушат или не, но не бива да завземат територията на непушачите.

Тоест, на двора трябва да има места, където...

Трябва да има такива места. Но тогава пък идва въпросът какво ще стане с онези, които са 8-9 клас. Спомням си, когато много уверено тръгнахме към Немския център и го направихме барче. Представяхме си какви закуски ще има, какви бъльони, какви газирани напитки, а то се превърна в свърталище на пушачи.

Трябва ли да има психолог и сексолог в училище?

Не. Смятам, че учителите трябва да бъдат и психолози. Но във всяко училище трябва да има богата спортна база.

Нашата на ниво ли е?

Не. Трябва да има плувен басейн, тенис-кортове, уреди за спортуване, кабинки с душове... това ни трябва, а не психолог или сексолог.

Какво послание бихте отправили към учениците?

Да са здрави, да се събуднат мечтите им, да бъдат амбициозни, никога да не смятат, че са постигнали най-важното. Да имат самочувствие да изживяват живота си по-добре от нас. Звучи тъжно, но това, което сега инвестираме във вас да се върне в България. Където и да сте да живеете така, както заслужавате, а не като нас. И дай Бог, това да е в България.

А бихте ли пожелали нещо на вашите колеги?

Разбирам с колко много лишения живеят и се възхищават от начина, по който прикриват това, което им липсва и въпреки всичко са на работните си места. Искам да им благодаря за това.

<< Ива >>

Ние хората винаги търсим опорни точки – нещо, което ни е познато, което не се променя. Обичаме да сме стъпили здраво с двата крака на нещо солидно. Теории как е изграден свят, доказваме ги, създаваме закони всяка ви и си мислим, че ето има неща в свят, които не се променят и са константа. Хващаме се за тях като риба за въдица и си живеем щастливо. Докато някой ден не се появи някой, които да обърне с главата надолу всички наши идеи за свят. И в крайна сметка какво се оказва? Наистина ли мислим, че можем да разберем Вселената? Може и да можем, но и ако тя се променя? „Има една теория, според която като разберем какво представлява Вселената, тя моментално ще се превърне в нещо съвсем различно. Има и друга теория, според която това вече се е случило“ – цитат от „Пътеводител на галактическия стопанския“. Т.е. ако мислите, че съществува нещо постоянно на този свят, не си правете илюзии. Всичко се променя.

Исус, Мохамед и Бил Гейтс: начин на употреба

Много се говори у нас напоследък за въвеждане на религиозни премети в училище. Последният глас в тази посока, за който се сещам, дойде, кой знае защо, от ВМРО – може би са решили, че от девиза „Бог, нация, организация“ последните две точки са вече изпълнени и е време да се мине към точка първа. За съжаление, мнения в полза на задължителното вероучение почти винаги минават през заглахата, че виждате ли, исламът преминал в настъпление, особено на Балканите, и християнската религия не трябвало да се дава да я преобратят. Такава позиция ми напомня добре познатото от училищните години мерене на пишките – дайте да видим на кой му е по-голяма вярата и като последствие от това, кой кого ще „обикда“. Но ако оставим тези първосигнални пишкомерски подбуди, въпросът за мястото на религията в училище и изобщо в живота е сам по себе си достатъчно неясен.

Самото присъствие на религията в днешния век на научно-техническа революция вкарва съзнанието на массовите хора в нова състояние, което Джордж Оруел нарича „double think“ (двуимислие) и което братя Стругацки описват в едно интервю: „И чичо ни през 1937 беше разстрелян, това се наричаше „десет години без право на кореспонденция“, и баща ни беше в същата година изключен от партията... И от една страна ние прекрасно знаехме, че чичо, а още повече баща ни, са безукорно честни, забележителни съветски хора... а от друга страна, също толкова твърдо знаехме, че органите (НКДВ) не грешат. И значи, трябваше някак да държим в съзнанието си тези две истини така, че те никога да не се срещнат. Тъкмо това е изкуството на двумислието...“ За постигане на такова състояние не са необходими нито Сталин, нито ГУЛАГ. Ето, днешният масов човек ЗНАЕ от науката, че вселената се е зародила след Големия взрив, че галактиките се разбягат, че човекът е произлязъл от маймуната – и в същото време продължава да ВЯРВА на Библията, където се обяснява как Бог делил земята от сушата, как дал директива „Да бъде светлина“ и изваял Адам от глина. По същия начин човек ПРИЕМА обясненията на науката, че възкресяването е невъзможно, че чудесата са плод на невежество или масова психоза – и едновременно е УБЕДЕН в истинността на странните слухи от Новия завет, вярва, че Иисус е син Божи. И най-вече – дори да не вярва на нито дума от Библията, народът празнува и Рождество и Възкресение Негово, без да му мигне окото. Виждаме как съществуват съвместно две противоречащи си истини – религиозната и научната – които в масовия случай наистина не взаимодействват една с друга.

Следователно, за да решим дали вероучението е нужно или не, трябва да си отговорим на много важния въпрос: Какви искаме да бъдат нашите деца? Като какви искаме да ги ПРОИЗВЕДЕ и ПРОГРАМИРА образователната система?

Българите гледат на своите деца с ориентация към износ на Запад. Ако се огледаме около нас – всичко живо мисли за чужбина, – и футболистите, и програмистите, и учениците, и художниците, и зидаромазачите, и дори сводниците и автокрадците. А докато съотношението на заплатите „тук“ и „там“ в близко време не се очертава да се промени съществено, то естествено всеки родител, загрижен за детето си гледа с перспектива навън. Вече се гледа не какво ще учи младият човек, а

НАКЪДЕ ВЪРВИМ, НАКЪДЕ СТИВАМЕ: ... или още един начин да се попита: „Докога другият ще ми е виновен?“

Човешкият опит сочи (така ми заповаха всички есета при Нончев – иначе рискувах да нямам б), че малко или много всеки си има задник и оправдание. Още по-малко е съмнението, че си има глава. Иначе сега живеем във време, в което уж на мода е да си мил и уложлив, да се обличаш стилно. От друга страна тък ако с стилен, то непременно си педал, така че, за да че бъдем педал ние вече залагаме на анzug с обувки, пулover и кожено яке. Е, к'в тък, поне не си педал. Поне и селянин не си. КАКВО СИ ТИ, бе?

“ от Свилengrad до Варна е купона сега...“ Ебаси и купона... Тък напоследък имаш „елементарно възпитание“...

Трудно ти е да си в крак с модата, тъй като напоследък тя на само една. Е, не че си виновен... Ама гледаш Слави задада нещата, които ти казва първо, и после засади вица. Така спокойно отеляш цял час за глупости. Следиш новините, не защото ти интересуват, а защото чакаш скандала, като очакваш другите да не го правят. Спокойно, те също го чакат. Още от половин до един час загубено време. Слушаш Шамара, защото те кефи да е брутален идиот. А може би те кефят глупациите. Няма нужда да се оправдаваш – просто не си виновен. Ти нямаш собствено мнение поне не всяко, а винаги четеш „философията“, за да си го създадеш. Защо ли те обвинявам... Не обичаш чалгата, въпреки че напоследък тя доста добре ти приляга. Какво лошо име в това? Задължително не обичаш Първанов, Мазева, Апостолова, Киоксва (бел.ред. нея вече няма кой да я мрази) и правилника, че защото ги мразиш, а защото имаш привилегията да си анонимен в анкетата на „Дептът Ти“. Не използваш думите „вдълбнат“, „чвор“, „абисинец“, „свирче“, „загубеняк“, „въздухар“ и т.н., защото „педераст“, „дебил“, „е*ан“ (е*ан в ушите - също), „манаф“ звучат по-добре, по-близо са до теб, тък и май по-добре те описват, нали така? Ама защо се впрягаш, не си виновен..... При все, че винаги нещо ти липса в живота, защо не вземеш да го потърсиш най-накрая? Иначе казано, кой е достъвчика на мечти? Е, да, вярно, че не идва напоследък ама к'в от тва?

Жоро Спваков

Проблясък в „С трясък“

Малко след като излезе брой 4 на „дептът ти“ на пазара (собрано извесно се появя и седмичник за тийнейджъри за Плоедия и областта – една прекрасна идея. Изданието много по-комерциално от нашето за това решихме да го приемем не като конкуренция, а като един регулатор и сега публикуваме няколко цитата намерени на страниците на „С трясък“)

“И режисьорите се радват, че са избрали заплатите, а не съзнават че това, което правят, е лошо и в главите на публиката се мъдрят чиядни глупости. Примерът с „Бог е невинен“, мисля, че е доста красноречие“

“Тоалетните в училище стават непроходими до последните часове. Ст фекалии няма къде да стъпиш. За това със съучениците ми предпочитаме да не ги ползваме.“

“Идват нови президенти, нови политици. Всички обещават нещо по-добре, Европа и какво ли още не. А положението си остава същото, дори и по-лошо. Единственото съвсем нещо, което се реши е да има вечерен час.“

“Има нужда от чалга, защото с нея хората си правят купона. Иначе за текстовете... Не е вярно, че който слуша чалга е голям простак. Защото всеки си има собствено мнение за музиката и я разбира по различен начин. Не е етично да се говори така, защото по тази логика мога да кажа, че метълите са прости“

“Ууups, май ще ги оставим без коментар – убедени сме, че читателите на „дептът ти“ могат да си го направят сами.“

продължава от стр. 4

а каква тапия ще му издадат, и дали тя ще важи на запад от Калотина или нейната ценност извън границите ни се ограничава до възможността за еднократно забърсване на задника. А предявява ли западното общество някакви религиозни изисквания към желаещите да се присlamчат към него - и ако да, то какви? За съжаление на религиозните хора трябва да признаем, че такива изисквания, ако изобщо ги е имало някога, отдавна вече са се обезсмислили. Милиони мюсюлмани живеят и работят в Европа - турци в Германия, алжирци и мароканци във Франция - строят си там джамии и се молят на Аллах. Пък и дори някой работодател да проявява предпочтение към християните при избор на работници - абсолютно всеки, дори никога да не е влизал в църква може да изльже, че е силно вярващ: търдението е абсолютно непоправляемо, дипломи за християнство не се издават никъде.

И все пак какви хора се търсят на Запад? Един възможен отговор: програмисти. Дори в САЩ се наблюдава недостиг на програмисти - емиграционните служби информират за 400 000 свободни работни места за тях. Така че загрижените за потомъка си родител, вместо да го кара да чете Корана или Библията, е много по-разумно да го ориентира към програмирането. Но компютрите, за разлика от ислама и християнството, не се смятат за религия (и още по-малко - за "традиционнa" религия), и компютърно ориентираното чедо ще трябва да дреме в часовете по вероучение без никаква полза за себе си, а програмирането да изучава в свободното си време. Няма ли изход от това положение? Не може ли някак да издигнем (или съмъкнем???) програмирането до нивото на религия, че предметът "вероучение" да стане хем религиозен, хем полезен?

Решението на този въпрос е безкрайно гениално и потресаващо - трябва просто да обявим Бил Гейтс за Бог.

Няма да е никак трудно да бъдат съчинени съответния брои свещени книги, канонизиращи наши-видния от компютърните хора и издигащи го от нивото на редови американски милиардер до космическите мащаби на духовна опора за цялото прогресивно (тоест, мислещи човечество - на пазара излизат книги като "Дзен и Интернет", "Дзен и езикът на Асемблър", а дори и Библията е почти изцяло преведена на езика за програмиране "C").

Зашо точно Бил Гейтс? Той какво да не е сто кила? Да не е най-великият програмист на земята? Вероятно някои ще си зададат тези въпроси. Работата изобщо не опира до величие. Пък и програмирането не е като мренето на пишките - да вземеш рулетката и да кажеш, че този е с еди-колко си сантиметра по-велик от другия... Нашият проект за обожествяване на Бил Гейтс е, образно казано, нож с две остриета - едното насочено към компютъризация на вероучението, а другото - към банковите сметки на Microsoft. Нали трябва да се очаква, че поблазнени от превръщането и в световна религия, фирмата все ще развърже кесията, за да финансира това богоугодно дело. Пък и винаги е по-добре да обожествиш най-известния от хората в бранша, отколкото

някой съвсем безименен компютърджия - и по-лесно става, и повече изгоди ще получиш от това.

И сега, след като събрахме смелост и изрекохме на глас идеята, след като гръмнахме в предварително избраната от нас посока - нека да изчакаме да се разнесе пушкът и да преbroим колко здържи сме успели да застреляме с този единствен боеприпас.

Първо, създават се перспективи цялото младо поколение у нас да израсне компютърно грамотно - нещо, което бай Тошо с неговата "компютуризация" не успя да направи. Наистина, при избора "Исус, Мохамед или програмиране" третата алтернатива е най-привлекателна както за родителите, така и за самите ученици - дори ако мислят не за програмиране, а за игра на DOOM, но все пак ще усвоят общуването с машината и компютърът няма да им бъде чужд.

А от къде средства за компютри в училищата или програмирането ще го учим наизуст, със сухи тренировки? И тук идва вторият застрелян заек - парите няма да ги даваме ние (в смисъл нашата държава) - ще ги дават от Microsoft! Обявяването на Бил Гейтс за Бог е една грандиозна рекламна кампания и за Microsoft няма да е никакъв проблем да отдели сума, сравнима с бюджета не само на образоването, но и на цялата ни държава.

Трето - ще отпадне разколът в църквата - нали божийте служители ще ги назначава сам главният им шеф. Хакерите ще бъдат обявени за сектанти и ще се започне борба със сектите, а не както сега - само отчитане на дейност...

Всички тези прекрасни перспективи, обаче ще се превърнат в прах, ако Бил Гейтс вземе, че се възгордее от божественото си положение и забрави кой го е направил човек (т.е. Бог) - и нареди всички негови поклонници да ползват само ЛИЦЕНЗИРАН (т.е. платен) софтуер на Microsoft. Защото нашенецът, независимо от всички кампании за авторско право, е свикнал никога да не плаща за програмно осигуряване - и едва ли ще се навие да дава пари само за черните очи на някой си Бил Гейтс, пък бил той и Бог. И от Microsoft, като видят, че пари за софтуер от България продължават да не идват, току-вих взели и завъртели финансовото кранче на религията. В такъв случай може би ще трябва да низвергнем обратно Бил Гейтс в редовете на простосмъртните милиардери, но в никакъв случай не бива да се отказваме от идеята за компютърна религия! За Бог ще обявим вирусолога Веселин Бончев, а вирусописача Dark Avenger - за дявол. И ще започнем да вярваме, че Веселин Бончев като сълнце огрява с животните си лъчи нашия компютърен свят, а Dark Avenger стои в дъното на всички бъгове, крашове и повреди, и че двамата са се вкопчили във вечна и непримирима битка някъде из мегабайтите на паметта на диска. Сигурно ще се появят и еретици, които да твърдят, че Dark Avenger твори злини и вируси по поръчка на Веселин Бончев, или че антивирусите, които пише Бончев, на едно по-високо ниво се проявяват като вируси - подобни неща, но в плана на християнския Бог и дявол, са твърдели гностиците и манихейците... И в часовете по вероучение децата ще се учат как да чистят компютрите от вируси, а вечер в къщи - как да пишат същите тези вируси, и животът ще продължава, и борбата между Бога и дявола, както се полага, няма да има край.

Иван Караваинов

Ликуй, народе!

В миниалия брой на [делта те] съществува един немаловажно събитие - изтеглянето на автомата за пречупвачки в претенция на гравитация. А сега - ликуй, народе! Вашето такъв автомат вече има и рабочи до Марса машинисти на първия етаж в ЕГ "Иловадие" и само срещу един лев се одобивате с кутийка, ако, разбира си, искате да се промъкнете сред тълпата от бъдещи официалници. Успех!

Надежда

Мариус Куркински: "СЛЕДВАЙТЕ ВЪТРЕШНИЯ СИ ГЛАС - ТОЙ ЩЕ ВИ КАЖЕ НАЙ-ВАЖНОТО"

Големият български актьор и режисьор смята, че музикалният ни пазар е залят от "помия". Търси история за филм, който да заснеме.

Визитка:

роден: 1969г. в град Нови Пазар.
Израства във Варна.

1987 - пристъп във ВИТИЗ. Следват 2 години казарма и през 1989 започва да учи във ВИТИЗ. Завършил през 1993. Играл в "Младежки театър" и в "Teатър на армията".
Моноспектакли: "Дон Жуан", "Песен на песните", "Дамата с кученцето", "Евангелие по Димитър", "Салният човек" и "Сънят".

Режисира: "Девадесета нощ", "Синята птица", "Годежът", "Грехове нации", "Изкуството на комедията" и "Кралят Елен".
Музикални албуми: "Любовна война" и "Драма".

Филми: "Днешникът на един луд" и "Опаската на дявола".

Свободно време няма, но дори и да бе така пак ще го посветява на театъра

Една седмица след премиерата на "Кралят Елен", два дни след като БНТ излъчи "Опаската на дявола" и непосредствено след моноспектакъла "Сънят" в Драматичния театър успявам да поднеса поздравленията си на Мариус Куркински и да го помоля за интервю. Оказва се, че няма никакъв проблем и уговаряме среща за следващия ден.

На уреченото място идва с 20-минутно закъснение, но е разбирамо, след като не носи часовник. Качваме се в една от гримърните на театъра, прозерявам дали всичко с диктофона е наред и разговора ни започва.

Детството си свързва само и единствено с театъра. От най-ранна възраст е на сцената. Първо прави театър в градчето си, а след това постъпва в театралното студио във Варна. На 10 години вече играе сериозни роли, на които отдава цялата си енергия и време – не ходи по купони, не движи и в компании. Това споделя за младостта си, но бърза да допълни, че

На Златата ми

и *dt*

*Смелост и
достовън живот
нариде*

"това не е нещо което знае колко хубаво,

**може би младите хора
трябва да си живеят
годините както искат,**

да не мислят, че това време трябва бързо да отмине и да останеят – напротив – тогава могат да се случват неповторими неща, които живота повече няма да им даде." Оказва се, че не може да се сети за интересна случка от ранните си години. "Цяла зима готвех роли, които след това представях. Още оттогава публиката ми даваше сериозни индикации, че трябва да се занимавам с театъра и ме приемаше много добре."

Първите му учители са братя Райкови – близнаки, които се занимават с театър за деца. Възхищава се на Бъстър Кийтън, Ицко Финци, Кръстьо Лафазанов, Мая Новоселска, Наум Шопов, а за Чарли Чаплин споделя: "най-голямата звезда, която свети пред мен и смятам, че

**той е ненадминат в
актьорското
маисторство."**

Чете класиците Шекспир, Чехов, Карло Гоци, Метерлинг, Антон Страшимиров, Петко Тодоров и Яворов. Последната книга, която е

прочел е "Реквием" на Жан Жоне. За свой водещ мотив определя "спомена, но спомена за Човека. Споменът за това кой си ти и каква е твоята същност, каква е твоята душа. Нека младите хора да търсят отговорите на тези въпроси и да търсят истинското си лице и истинската си същност, занято.

**хаосът в живота,
превокациите, всичко
това, което ги
затрупва може да се
окаже фатално в
младостта –**

може да се окаже, че истината за теб самия, за твоята душа да бъде затрупана и уничижена от всичко това, в което се лутаме. Апелирам към младите да не се поддават на хаоса и на изобилието от информация, а да следват себе си, вътрешният си глас – той ще им каже най-важното. Нека не се продават за евтини външни неща – за слава, за пари – животът на човек може да бъде много достоен и много красав, без да правим компромис със себе си и без да продаваме душата си, защото тогава той е най-хубав."

продължава на стр. 7

продължава от стр. 6

В утрешния вестник иска да прочете, че хората отново се отнасят както трябва един към други. Не иска да намира заглавия за убийства, а такива, които съобщават, че някъде се е случило нещо хубаво, защото в България подобни неща стават –

“много хора се влюбват, много хора се обичат, много хора си помагат, но това никъде не се описва – такива заглавия няма – обръща се внимание на злото, на ужаса, на хаоса – той се уголемява, той е цениния, той е коментираният, а хубавите събития не се отбележават.” И въпреки всичко не съжалява, че живее в България. “За мен това е една провокация. Не мога да променя факта, че тук съм поставен, тук съм се родил. Човек не трябва да мисли за това. Хубаво е да се живее тук въпреки трудностите. Проверка е за това колко си силен, дали важни, дали вървии, дали си сериозен човек.

Естествено всичко тук е много изродско, много видоизменено –

няма как да бъде иначе – и не никога не сме имали нормално общество и винаги сме били поставяни на изпитание.”

Може би и за това оценява желанието на младите българи да емигрират като една мечта да си изживеят добре живота и не ги обвинява в това.

Определя Пловдив като любим град. Свързва го почти изцяло с театъра – актьорите, сградата, персонала. “Тук създалох две от най-добрите си постановки – “Изкуството на комедията” и моноспектакъла “Сънят”, който се радва на голям успех и в София. В бъдеще може би ще направя още един моноспектакъл, но ми се работи и с актьорите тук. На пролет очаквайте и “Кралят Елен”.

За премиерата на този спектакъл споделя: “Поставих “Кралят Елен” по Карло Гони на сцената на НТ “Иван Вазов” – в главните роли са Кръстьо Лафазанов, Валентин Ганев, Рени Врангова. Това е една приказна история.

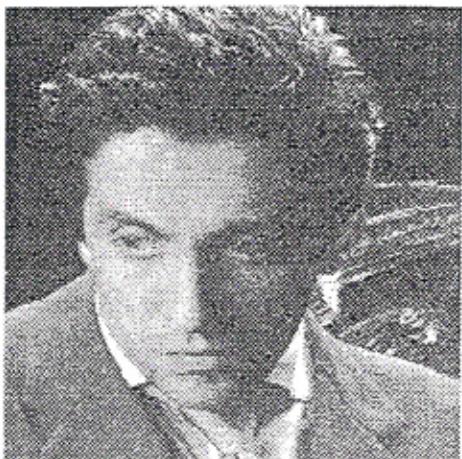
Има голям зрителски успех. Мисля, че и критиката го приема добре, но тезърва започва живота му.”

Коментарът му относно другата премиера – “Опашката на дявола” е, че “това е един от първите обикновени и нормални филми в страната ни за последните години. Българите са свикнали на американски екшъни, но същевременно имат нужда от нещо автентично и живо. Периода на хаос, на голям ужас у нас лека-полека започна да преминава и хората се поуспокояха.

мисля, че този филм е само началото на нов род успешно кино у нас.”

Текстовете на песните си пише сам, а аранжиментите правят “Тибетски Сърца”, но в момента е изцяло посветен на театъра и за музика не му остава време. “Пък и музикалният пазар се наводни от какво ли не –

хората там се самозабравиха и не искам да участвам във всичката тази помия.”

Един от малкото BG музиканти, които признава са “Уикеда” и ФСБ. Споделя, че с удоволствие би работил в телевизията стига някой да му направи подходящо предложение. Другото което стои пред него е заснемането на филм, за който си търси история.

АХО НЯКОЙ ОТ ЧИТАТЕЛИТЕ НА “ДЕЛТА ТЕ” ЗНАЕ ИНТЕРЕСНА КНИГА, ИСТОРИЯ ИЛИ ПЪК Е НАПИСАЛА НЕЩА, НЕКА ДА СЕ ОБЪРНЕ КЪМ ПЛОВДИВСКИЯ ТЕАТЪР И ДА ОСТАВИ ЗА МЕН ИДЕЯ ПОД ФОРМАТА НА ПИСМО, ПРИДРУЖЕНО С ТЕЛЕФОН ЗА ВРЪЗКА. ЩЕ ПРОЧЕТА ВСИЧКО С УДОВОЛСТВИЕ В ТЪРСЕНЕ НА ИСТОРИЯ ЗА ФИЛМ. ЖАНРА НЯМА ЗНАЧЕНИЕ, ИНТЕРЕСУВАТ МЕ ПРОСТИТЕ ИСТОРИИ – НЕЩО, КОЕТО РЕАЛНО СЕ СЛУЧВА.” Така завършва и разговорът ми с един от най-големите български актьори и режисьори. Взимам два автографа – за себе си и за читателите на вестника и с горчивина осъзнавам, че съм забравил фотоапарата. Пожелавам си успех и тръгваме в различни посоки – той към сцената, а аз към училище...

<<Минков>>

ТЕ: “Мечтаем да направим проект с Принс”

TE са...

Представи себе си и групата.

OK, аз съм Любо, а другите са Венко - барабани (бил е в биг-бенда на БНР), Ясен - пианист (преди е свирил в "Акага") и Ивайло - бас (свирил е също като Венко в БНР), а ние сме "ТЕ". Тази група е най-доброто, което всеки от нас е постигал. Всичко започна около февруари – правехме jam session-и (в повечето случаи импровизация). Имаше много гости – всеки пее, всеки свири. Но се оказа, че и ти четиридесета извършваме доста добра комуникация по между си и решавме да запишем демо. В последствие то бе разпратено по музикалните компании (също като в американските филми) и скоро след това албумът идзе.

Запио ТЕ?

Цялата бе моя. "Те" беше първата авторска песен, която издадохме и решихме, че стои добре и за име на групата – кратко, а говори много. А бе, стои добре. След "Те" иджаха парчетата "Тя" и "Ти" и бе предречено албумът да се казва "Местоимения".

Нещо повече за него?

Има 10 песни – не всички са местоимения (смес се). Стилът е единствено много голяма смесина от хаус, фънк, соул, денс, диското на 70-те, Принс, Джамиракуй... И все пак стигнал си е пани, но е поп – не е рок. Интересното за албума е, че има много гости – наши приятели – Васил Найденов, който е беквокал, Мария Илиева – също пее беквокали, а имаме и дует с нея; Марина, която бе в "Коко Мания" и Теди Канарова, която пее в "Тя".

Мечтал ли си да пееш с някой от тях?

Мечтаех си с Васил и то се случи, а сега си мисля, че трябва да си помечтай да направим нещо заедно с Принс.

Вокалистът Любо водел сексуален живот в 8-ми клас. Подпалил си крачолите докато се правел на Майкъл Джексън.

19:32 на 06.12.2001 – вместо да празнуваме някъде, ние сме пред клуб "Пианото". Причината – промоция на дебютния албум на новата българска група "ТЕ". Преди да влезем забелязваме, че единствената паркирана кола отпред е на БИТ и напрежението се покачва. Влизаме и чуваме, че саундчекът вече започнал. Докато спизах по стълбите уточняваме последните промени по въпросите за интервюто. Атмосферата датува и някак си приятелска. Венко и Ивайло (имената им разбирааме малко по-късно) се смеят. Ясен (него го знаем от "Акага") си поръчва нещо на бара, а Любо е застанал пред камерата на Националната Телевизия. Оказа се, че други медии няма и скоро идва нашият ред за интервю. Запознаваме се с Любо – нещо като пресваташе на групата. Много се зарадва на името на вестника, а като разбра, че сме от английската новина и другите да се запознаят с нас. Напрежението отдавна е безследно изчезнало и се качваме горе, където определено е по-тихо. Голоси сме да започнем...

Международна сцена??

Да, вече има такива предложения – за фестивали, които се провеждат в Европа и смятаме да се възползваме от тези възможности за това някои от нещата се преработват на английски. Смятам, че е много готино да сме БГ група, да живеем тук, но да имаме и възможности да се представяме на международната сцена.

Това означава ли, че в България няма клубна сцена?

Не! Знаете ли, че

в България има по-голяма

клубна сцена от Швейцария да речем – оказа се, че там има изключително малко клубове и е страшно трудно да намерим място, където да се слуша каквато и да е музика. Българинът обича да се забавлява – да пие, да пее, да свири и може би за това тук има толкова много музикални клубове.

Смятат ли, че в Пловдив има достатъчно такива места?

Много харесвам Пловдив. Випаги съм видял с удоволствие тук – и със старата си бандя, а и сега и винаги минава страховитно. Чувствам се много по-спокойно от Варна, Бургас и другите по-големи градове.

Запио?

Зареди хората. Те правят клубната сцена. Не я прави мястото – масите, обзавеждането или цената на лака на този плот –

хората правят атмосферата, а атмосферата прави клубната сцена.

Какво е написано на T-shirt-а ти?

Абревиатура, която означава "Against The Wind", т.е написано е ATW. Това е плод на нашата мотивация да направим албум, който ние искахме и както ние искахме, без да се интересуваме от тенденциите на пазара.

Какви са междуличностните отношения в бандата?

Страхотни. Разбираме се прекрасно и се забавляваме еднакво добре както на сцената, така и след като слезем от нея. Почти постоянно сме заедно и мога да ви уверя, че много добре се гризим за себе си.

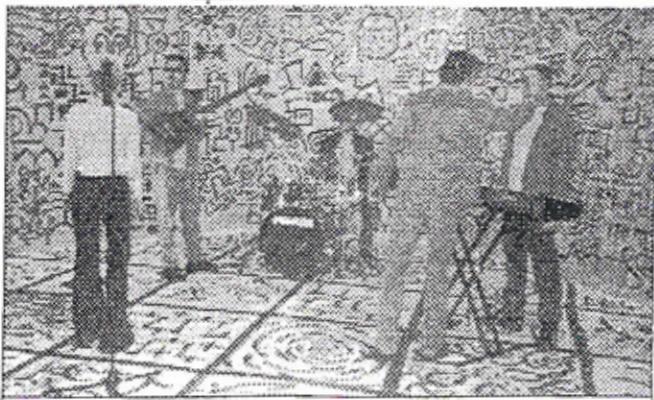
Разкажи нещо за ученическите си години.

Завършил съм художествено училище. Никога не съм учила музика. Там училището ми бе в Троян – там отидох след 7 клас и живеех в общежитие, което се заключваше към 9-10 вечерта и момичетата спяха на първия етаж, а ние – на втория и след вечерната (бел. ред. проверка) се катерехме по терасите и ходихме от един етаж на друг.

Казваха, че сме били най-развратното училище.

А падал ли си от терасата?

Аз съм падал само от първия етаж – докато се катерех нагоре и ми нямаше никак, но едно момче веднъж си счупи крака.

ТЕ & ТЯ...

ТОЙ...

Някой друг фал?

Не ме приеха комсомолец, защото не можех да запомням години.

Бях метъл, но по едно време се запалих по Майкъл Джексън и бил фанта на училищните правилници някакво ище. Аз бях облечен досещ като Джако в пантоките обувки, белите чорапи, същинте панталони и една шапка, другите минаха с едни и същи дамни, а най-добрият ми приятел подивише със спирти на гарнери в след тогато настене.

Веднъж ми се запалила
крачодите и стана супер
циютеко.

Друго... бяхме понем, за да се кълем в разни басейни, пушехме скрипци - тогава пушмание трева, но тък имаше харнета.

Ти пробвал ли си?

Пробвал съм венчико, но само до там. Ей вие да не публикувате и това (смее се).
Пие, пуси, а жените... Разкажи нещо за първата любов.

Още в 8 клас. Гогава даже водехме и секундени живот, но бе доста недодаден.

А сега имаш ли жена до себе си?

Имел съм доста жени в живота
си, но съм прекалено
непостоянен, за което не се
харесвам.

Зашо?

Защото съм израстен вече.

На колко си?

Срам ме е да кажа (нак се смее).

Какво очаква от бъдещето?

Тези излизания в чужбини, за които си говорехме, ща направим още един албум, да имаме допълнителни видеоклипове, да подобрим самия спандъл. А бе, много непса. Още не еме направили почти нищо.

Какво си пожелаваш?

С този албум да създадем правила

аудитория - адекватни хора, които да знаят защо издват и да знаят какво търсят. Пожелавам си една не толкова бурина истерия около нас, колкото една стабилна аудитория, която винаги да е с нас.

А какво пожелаваш на нашите читатели?

Да мислят позитивно и оригинално.

Съкаш по сигнал се чува глас "Любо, айде пристривайте, че ни тръбва тук!" Слизаме с него, за да си вземем раниците, но на излизане изгнаниите започват - подаряват ни аудиокасета на "Местоимения" и се изсипват, че отскоковете са им събрали. Но сякаш ни и плакат с автографи и ни каният да останем за същинската премиера. Е, за огромно съжаление не успяхме да чуем упакването им зачленено на лежак, но... ами Никулден беше.

<< Ива и Минков >>

"Има ли цветя..."

Във връзка с наблизящия празник на гимназията ни (празникът на езиците) екипът на "дeлta te" реши да предложи четири категории, за които очакваме вашите предложения. Освен чрез публикуваните талончета (за тях ще бъде поставена специална кутия около входа на гимназията) можете да давате своите предложения на екипа ни или на deltate@abv.bg Очакваме Ви!!!

"Наградите на "ДЕЛТА ТЕ"

за категорията
"ЦЯЛОСТЕН ПРИНОС"
предлагам

"Наградите на "ДЕЛТА ТЕ"

за категорията

"УЧИТЕЛ НА ГОДИНАТА"
предлагам

Любовта - това си ти и всичко около теб

Последната страница на "делта те" е посветена на 14 февруари. За огромно съжаление тази година ще учим на Св. Валентин – явно някой е останал със заблуждението, че само седем человека в ЕГ "Пловдив" имат повод да празнуват. Убедени сме, че не е така, но сме безсилни. Кофти ни е като си помислиш, че вместо да са до любимия човек учениците на най-големия (но май не и най-европейскиот) училище ще трябва да доказват славата си на зубъри и на празника да мислят за контрагни и изпитвания...

Нека на пук на всички, които смятат, че "тези в английската" нямат време за любов от учене, да отбелят 15-тина минути и да се попитаме какво е Любовта. Ето и един от отговорите...

"...

Любовта е чувство, което извира от дълбините на душата ти. Това е ураган

от стихии, които те завъртят в своя водовъртеж. Чувствайки се сигурен и стабилен в един момент вече си съвсем друг. Различен от преди, летящ в своите облаци от мечти и въжделания се усещаш прескалено лек. Светът се променя, става красив – като да погледнеш през розови очила. Възприемаш се като нов и променен човек, който не могат да го впечатлят дребните проблеми и несполучки, а това е защото вече гледаш по-спиритуално, по-розово.

Любовта – това си ти и всичко около теб. Всичко выбира на тази вълна и до каквото да се докоснеш то се променя. Любовта е като милувката на цвете, при което си се спрял, за да се порадваши или докато чакаш любимата. Любовта е като сгущено дете в обятията ти, което си се доверява и намира в теб

ти се доверява и намира в теб топлина и закрила. Любовта е като лъчите на залъгащото сънце, които се отразяват в морето. Тя е нежният полъх на вътъра, докато гледаш пълнолунието в кристалните води на близкото езеро. Любовта е и целувката между двама влюбени – кратък момент, в който се събират две души. Тя е гълтката въздух поета от новороденото дете.

Звезди по небесата, ти с необятната Вселена в която живееш. Любовта е всичко това, в различни форми. Тя не е максима и ня точно определение. Любовта може да се опише, тя няма място сравнение. Единственото, което можем да направим е да почувствувае. Който е успял да докосне до това е щастливец познай-прекрасното чувство на Земята. А колко ли са тогава щастливците

Любовта е като прикована кобилка бляща над своето жребче. Тя е изгрева на сънцето и началото не само на деня, но и на едно ново начало. Прекрасното чувство, когато наблюдаваш разшърването на едно цвете, една роза. Това е птицата в ясен

ден. Любовта е ритъма на любима песен или пригудливите звуци когато се намираш на поход в планината. Тя е и тишината, когато си сам сред необятната пустиня. Любовта е плавното движение на една риба в морето. Тя е и романтичен стих сътворен от обзелото ни вдъхновение. Любовта е капката роса държаща се на ръба на листото преди да се слес с Вечността. Тя е капчиците дъжд, които потропват по первата докато четеш книга в любимото си кресло. Тя е съблъсъкът на две комети и образувалите се нови

⊕ Купидон май няма място в ЕГ "Пловдив" ⊕

С нетърпение очакваме препоръките ви на:

deltate@abv.bg

More info: Минков – 11и*/
Ина – 11д*/ Ива – 11д*/
Кико – 11е*/ Емо – 11и*/
Дидито – 11и/ Владо – 11и

Публикуваният материал (ако то този на първа страница) е от един член, изпратено ни на място от Мария Христюса преди година, с което и поднасяме изпълнителите с благодарности...

“Наградите на “ДЕЛТА ТЕ”

за категорията
“МОЗЪКЪТ НА ПРОМЯНАТА”
предлагам

“Наградите на “ДЕЛТА ТЕ”

за категорията

“УЧИТЕЛКА НА ГОДИНАТА”

предлагам

Трябаше ли да се стига до тук?

Едва ли това беше най-добрия начин да посрещнем новата 2002 година.

Наред с празненствата и пълните чаши селем десет загинаха в столичната дискотека "Индиго". Безспорно това е един от най-потресаващите инциденти, които са споделявали малката ни страна в последните години. За пореден път българската нация доказва безотговорността си към обществото и към младите хора. Веднага след като бедата стана, обществото започна да търси чия е вината за стапалото. И точно туждата за намиране на виновник бе причина всички критики да се насочат срещу българските рапъри. Всъщност последствия имащи или поне не големи. Единственото, което тържавата направи, бе да намери места за гробовете на жертвите. В следващите няколко дни стартираше симулиране активност и спирчастие. Но не това е темата на този коментар. Дали наистина рапърите са виновни? Дали наистина родителите на загиналите деца са отговорни родители, чието мисията честита музика оказва негативно влияние на децата им откодкото те са малки?

Мнозина музикални критици смятат че R&B и "Hip-Hop" движението са един от най- мощните музикални движения на нацията като ѝ приближително 20 години придобиха такава слава не само в щатите, а и в целия свят.

Подобно на чуждестранните си събрата българските рапъри се опитват да налагат думи и рими върху белия лист. Е, не е такъв голям успех колкото на именитите си колеги от двете американски крайбрежия, но и това е все пак нещо. Факт е, че никак български рапъри са с основно или средно образование, но това не пречи на човек да може да прави хубава музика. Защо всички тези журналисти не говореха в своите статии за рапа преди 4 или 5 години, когато изключително рядко се чуваше "черна" песен по радиото и когато скапанията за момента наследник на Мико Шамара привличат пърте части на парчето "История от Варна". Тогава той беше само един от много борещи се за своято собствено място в музиката съвременни с по-малко от една десета от реклами на останалите изпълнители на пазара у нас. Но както всичко в този живот се

променя, така и българската рап музика стана много по-комерсиална. Заветните парчета "Даниела", "Спри", "История от Варна" преминаха във "Фенки, фенки", "Гимнастички" и други такива. Понятието "рап война" също стана много популярно, тъй като BG рапъри се вживяха прекалено в своите роли и започнаха да ръсят обиди един на друг в песните си.

Цялата тази "война" свърши с победа над небезизвестната софийска рап-бънда Ънсурт, като на един от нейните членове бе счупена ръка, а в последствие рапърите също започнаха да преследват с автомобили със своите нападатели.

Въпросът е трябаше ли да се стига до тук? Музикалният пазар в нашата страна е достатъчно толък, за да побере всички изпълнители от всички музикални стилове. Все пак феновете определят каква музика е актуална в заден момент и как те са хората, които издигат подобни личности. Въпреки че българският рап има и не чак толкова стойностна музика, но това е нещо, което не отмине с времето. А ние трябва да просто да изчакаме! Или поне да се опитаме!

Димитър Кочев, 8 клас

ЧАТЬ - ЗАБАВЛЕНИЕ, РАЗВЛЕЧЕНИЕ И ОЩЕ НЕЩО . . .

Ден втори без компютър. Започна да полудявам. Ничия по разни листчета на стъклениците си има да им говори. Все повече започна да ми пишат моя стар приятел - чатъ!

Чу, че... чи то ли та се пълзява? А и не само мен! Къде ли се крие масата на чата, че все повече хора го използват като средство за комуникация? „Дали този е по-евтино отколкото да се обедини по телефона?“ Една ли... Или може би заноша като всяко ново нещо би избодишият? И да и не, но... май по-скоро не.

Има и нещо друго в чата. Той не е само забавление и развлечение. Чатът ги дава свободата за говорещи каквото си искаат: това е и най-десния начин за да кажеш нещо важно, зането не виждаш реакцията им. Той може и да ги се смеят или да се ядоскат, може дори и да не им нука, но ни кога как да го разбереш - не чуваш гласа им, нито видиш изражението им. Заноша можеш да ги изгониш, да кажеш абсолютно всичко, дори на никак неизпитан! Какво значеши това като реагира той и какво не си помисли! Важното е, че те си

започваш да вириш, че си откри срочно нужни. И макар че в повечето случаи това се оказа лудуш, то те идват шастливи дори и за не си то приговарат.

Всичи искат нещо, че има чакът, който да не си дава какво точно е чатът и да го приема иначе. Все пак той е повече или по-малко изреден свят. Въпреки, че има и срещи и телефонни разговори, но... често в личните си истории хората се оказват коренно различни от представите им.

Е, можеш да чатиш и с поиздървани приятели. Това е най-десният начин за да кажеш нещо важно, зането не виждаш реакцията им. Той може и да ги се смеят или да се ядоскат, може дори и да не им нука, но ни кога как да го разбереш - не чуваш гласа им, нито видиш изражението им. Заноша можеш да ги изгониш, да кажеш абсолютно всичко, дори на никак неизпитан! Какво значеши това като реагира той и какво не си помисли! Важното е, че те си

заподозри с никого това, което те мисли или ради. За тази цел никога са използвали тайните линии... Ама сега има чатъ.

Ех, този чат! Ако прибавиш да го определиш най-точно, бих го сдържал на равно с гитарите, водката и херона. Определено, той си е вид дрога. Колко пъти съм се опитвал да го откажа и не става, и не става! След ден-два ник се връща към този си страх. Какво може да се сравни с удоволствието да седиш пред компютъра, да изненадаш поглед в монитора и жадно да зачестен думите на някой друг чатъ, докато и ти самия пиракаш по клавиатурата! Всичи искат... може би един хубава разходка на вън или тък някоя интересна книга... този чатъ е "безименен"! Не-е-е-е!!!

И ако пъма какво да правиш, включи си компютъра или тичай към никаква книга. Чатъши, нали?

Petya_

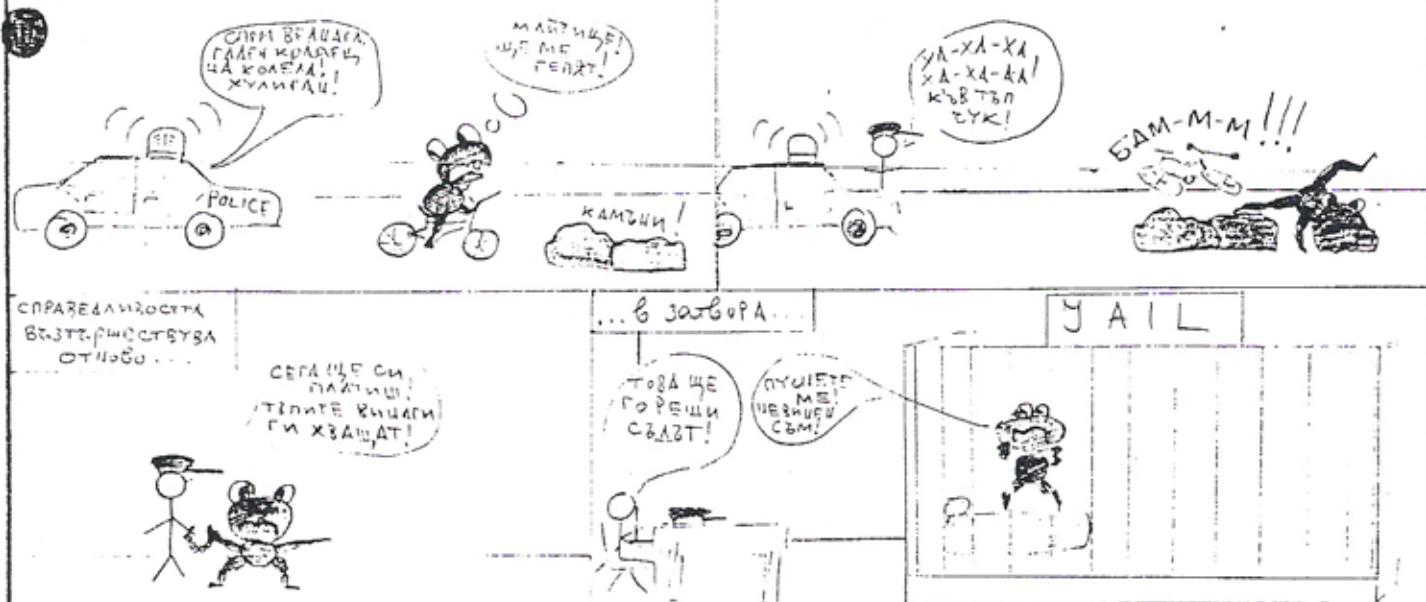
FROGGY GOES TO SCHOOL

Той дарч не подозираше, какво го така...

FROGGY

...но Шерфът забрани на училището

...в затвора...

JAIL

НАКРАН МАМА ПРИСТИГА...

...Алкоферст заповеди...

Бал Ваньо ©